

ประสบการณ์

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ถาม-ตอบ ปัญหาธรรม วันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๕

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขาว อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ข้อ ๘๒๖. ไม่มีเนาะ

ถาม : ข้อ ๘๒๗. เรื่อง “มันไม่ยอมพิจารณา”

กราบนมัสการ จิตมันจ่อเรื่องความตาย จู่ๆ มันก็เป็นเอง แต่พอเข้าภavana จิตรวมลงแล้วปลงเรื่องความตาย รวมลงถึง ๗ ครั้ง ถอยเข้า ถอยออกอย่างนั้น ละเอียดลงๆ แต่ทำไมมันไม่พิจารณาเวทนา กาย จิต ธรรมเหมือนเก่าครับ หรือว่าสมาธิกำลังไม่พอก็ไม่น่าจะใช้ จิตรวมขนาดนี้ ปกติมันจะพิจารณาแล้ว มันเป็นเพราะเหตุใด? ขอพระอาจารย์ช่วยด้วยครับ

ตอบ : นี่เวลาถ้ามันพิจารณา เห็นไหม สิ่งที่ว่าจู่ๆ มันก็รวมลง แล้วมันภavanaไปอย่างนี้มันถือว่าสั่นคลอน การปฏิบัตินะ คุณลักษณะนี้ข้างเผือก ข้างเผือกในป่าเขามีความสามารถพิเศษ เขามีความสามารถพิเศษ ถ้าคนที่เป็นผู้ชำนาญการไปเห็นเข้า จะเอาข้างเผือกมาฝึกฝน ถ้าเอาข้างมาฝึกฝน จนข้างเผือกนั้นนี้นักกีฬาประเภทใด จนเขาประสบความสำเร็จ ประสบความสำเร็จเพราะอะไรล่ะ? เพราะการฝึกฝน พอเขาฝึกฝน เขามีสติปัญญา เขามีปฏิภาณของเขา เขาสามารถดึงความสามารถของเขาออกมาใช้งานได้

ฉะนั้น เวลาข้างเผือกนะ เวลาเขามีความชำนาญพิเศษ เขามีปฏิภาณไหวพริบดีดี แต่คนเรานะไม่ได้เอานั่นมาใช้ ข้างเผือกเขาจะอยู่ในป่านั้น เหมือนเขาวงกตอยู่ในป่าในเขา นี่เขาก็อยู่ของเขาอย่างนั้นแหละ ตามแต่อาชีพเขาที่เขาศึกษา เขามีอาชีพสิ่งใดเขาก็ทำสัมมาอาชีพของเขา แต่ถ้าผู้ที่เขาอยู่ในวงการ เขาไปเห็นคนนี้มีความสามารถพิเศษ เขาเอามาฝึก เอามาฝนของเขา เขาจะดึงความสามารถพิเศษของเขาออกมาใช้ แล้วถ้าดึง

ความสามารถพิเศษออกมาใช้ เขาเองจะประสบความสำเร็จในชีวิตเขา แล้วเขาจะสร้างประโยชน์กับสังคมมหาศาลเลย ถ้าเป็นประโยชน์นะ

นี่พูดถึงช่างเผือกเขาเอามาใช้งาน มีผู้ที่เอามาขัดเกลา เอามาฝึกฝน เอามาให้ช่างเผือกได้เป็นประโยชน์กับตัวเขาด้วย ประโยชน์กับสังคมด้วย ย้อนกลับมาในการประพฤติปฏิบัติ ถ้าในการประพฤติปฏิบัติ เห็นไหม เขาบอกว่า “จู่ๆ จิตมันก็เป็นเอง” นี่สับสน ถ้าจู่ๆ จิตที่มันก็เป็นเอง จู่ๆ จิตมันก็เป็นเอง พอจิตมันรวมลงแล้วมันเห็นกาย เห็นเวทนา เห็นจิต เห็นธรรม แล้วมันพิจารณาของมันไปมันก็เป็นเอง นี่ช่างเผือก

คือช่างเผือกหมายถึงว่าวาสนาของคน การกระทำของคน แต่เวลาให้ทำจริงๆ เวลาจิตมันรวมลงแล้วมันรวมลง ๗ หน ๘ หน ทำไมมันไม่พิจารณา? ถ้ามันไม่พิจารณาช่างเผือกถ้ามันอยู่ในป่านะ ไม่มีใครไปเห็นมัน มันก็เป็นช่างธรรมดาอยู่ในป่านั้นแหละ แต่คนที่เขารู้ถึงรูปพรรณสัณฐาน เขารู้ถึงคุณสมบัติของมัน เขาถึงเอาช่างเผือกนั้นมาเป็นประโยชน์ จิตถ้ามันรวมลงแล้ว ถ้าใครมีสติปัญญา เห็นไหม เขาจะเอาจิตนั้นออกมาใช้ประโยชน์ไง นี่จู่ๆ มันก็เป็นของมันเอง แล้วก็รู้ให้มันเอง

นี่โดยส่วนใหญ่ โดยมาก คนเราผู้ที่ประพฤติปฏิบัติจะมีความรู้สึกนึกคิดแบบนี้ จิตสงบแล้วมันจะพิจารณา ประเดี๋ยวพอน้ำใสแล้วจะเห็นตัวปลา เดี๋ยวปลามันจะวิ่งมาให้จับ มีไหม? มีไหมว่าเราไปทะเล แล้วปลามันจะวิ่งเข้ามาให้เราจับให้มาเป็นอาหาร นี่มีไหม? ไม่มีหรอก ปลานะมันก็รักชีวิตมัน ปลามันก็ห่วงชีวิตมัน ปลามันก็ต้องว่ายน้ำ มันจะหลบซ่อนของมัน ขนาดเราเอาเหยื่อไปล่อ ไปตกปลานะ ถ้าปลามันฉลาดนะมันตอดแต่เหยื่อ มันไม่กินเบ็ด มันตอดแต่เหยื่อแล้วมันก็ไป

แม้แต่ปลานะ น้ำใสจะเห็นตัวปลา นี่โดยธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาแปลมาอย่างนั้นแหละ ภาวานานะ พุทโธ พุทโธนะ ทำจิตให้สงบนะ พอจิตสงบแล้ว พอน้ำมันใสแล้วมันจะเห็นตัวปลานะ ปลามันจะวิ่งมาให้จับ แล้วจะได้เอามาอย่างเอาไปกิน นี่พูดถึงเราคิดของเรา แล้วธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บอกไว้เป็นแนวทางอย่างนั้น แต่ความเป็นจริงนี่ปลามันมีชีวิต ปลามันรักชีวิตของมัน ปลามันไม่ยอมให้จับง่ายๆ หรือ ถ้ามันรู้ว่ายักษ์ มนุษย์คือยักษ์ จับมันก็ตาย จับมันได้ก็กิน แล้วมันจะยอมให้เราจับไหม?

กิเลสนี้เปรียบเหมือนปลา เปรียบเหมือนปลาอยู่ในหัวใจเรา ถ้ากิเลสนี้เปรียบเหมือนปลา มันจะให้เราจับง่ายๆ ไหม? นี่ใจบอกว่า “พอจิตมันจ่อลงเรื่องความตาย จู่ๆ มันก็เป็นเอง” เห็นไหม มันภาวนานี่จิตใจ ปลามันวิ่งมาชนตัวหนึ่งก็จิตใจ แต่ปลาทั้งฝูงมันไม่เข้ามานะ ไม่เข้ามาหรรอก ฉะนั้น เวลาจิตเราสงบแล้วต้องกางกั้น ต้องวางตาข่าย ต้องวางแห ต้องวางอวนเพื่อดักจับปลา ถ้าเรามีตาข่าย มีแห มีอวนจับปลาได้นะ เราจะเอาปลานั้นมาเป็นอาหารได้

จิตสงบแล้วต้องฝึกหัดการใช้ปัญญา ต้องน้อมไปสู่กาย ไปสู่เวทนา สู้จิต สู้ธรรม เห็นไหม เวลาธรรมมันเกิด ธรรมารมณ์ อารมณ์ที่ขุ่นมัว เวลาจิตสงบแล้วมันมีอารมณ์ขุ่นมัวอีกหรือ? จิตสงบมันใสหมดเลย แล้วอะไรมันขุ่นมัว? อะไรมันขุ่นมัว? อ้าว สิ่งที่ขุ่นมัว พอใสแล้วนะเดี๋ยวมันคลายตัวออกมามันก็รับรู้ได้ เดี่ยวใส เดี่ยวเศร้าหมอง นี่ขุ่นมัวๆ เดี่ยวใส เดี่ยวเศร้าหมอง เดี่ยวดี เดี่ยวร้าย เดี่ยวสว่าง เดี่ยวสงบ เดี่ยวไม่สงบ นี่ใจจับสิ จับมาพิจารณา

นี่เวลาจับมาพิจารณาเขาต้องจับอย่างนี้ การฝึกหัดใช้ปัญญา ปัญญามันไม่ลอยมาจากฟ้าหรรอก หลวงตาท่านบอกว่า “ปัญญาตม้แกงกินไม่ได้” คือปัญญาเอามาใช้ประโยชน์อื่นไม่ได้ ปัญญาจะใช้ได้เอาไว้จับกิเลส เอาไว้ฝึกฝนเรา ปัญญาตม้แกงกินได้ไหม? ไม่ได้ มันต้องเนื้อสัตว์ มันต้องกึ่ง หอย ปู ปลาเอามาตม้กิน แกงกินได้ ปัญญาเป็นนามธรรมเอามาตม้แกงกินไม่ได้หรรอก นี่ปัญญาที่เอามาตม้แกงกินไม่ได้ เห็นไหม แต่เอามาใช้ฆ่ากิเลสได้ ถ้าเอามาใช้ฆ่ากิเลสได้จะใช้อย่างไร?

นี่คำถามถามว่าเขาเคยเป็นไง เคยเป็น เห็นไหม บอกว่า

ถาม : จิตมันเคยรวมลง แล้วพิจารณาจู่ๆ มันก็พิจารณาความตาย แล้วมันเป็นความพึงใจมาก ฉะนั้น ทำให้จิตสงบถึง ๗ หน ๘ หนแล้วนี่มันละเอียดลง ทำไมมันไม่พิจารณา? ทำไมมันไม่พิจารณา?

ตอบ : แล้วรอเมื่อไหร่มันจะพิจารณาล่ะ? เจ้าหน้าที่นั้นนั่งอยู่ที่สถานีตำรวจ เจ้าหน้าที่ตำรวจนั่งอยู่ที่สถานี แล้วบอกให้คนร้ายมามอบตัว รอไปเถอะ มึงรอไป นั่งอยู่ที่สถานีนะ อ้าว ใครทำผิดมามอบตัวเร็ว ใครทำผิดมาให้จับ ไม่มีทาง

เจ้าหน้าที่เขาต้องสืบสวน สืบว่ามันอยู่ที่ไหน แล้วยังต้องจัดเป็นกองร้อยไปจับมัน ไปจับมันมาเสร็จแล้วมันบอกมันไม่ได้ทำๆ จับคนบริสุทธิ์ บริสุทธิ์ผูกมัดจับมาทำไม? นี่โจรอยู่ที่อื่น มันบริสุทธิ์ผูกมัด มันไม่ยอมหรือก จับมันมาได้ยังต้องมาสอบสวน ต้องหาพยานหลักฐาน นี่พยานหลักฐาน เสร็จแล้ว สอบสวนเสร็จต้องส่งฟ้องศาล ศาลยังต้องพิจารณาพยานหลักฐานว่าจริงหรือไม่จริง ถ้าจริงแล้วถึงได้ลงโทษว่าต้องโทษหนักเบาแค่ไหน?

อันนี้ก็เหมือนกัน ฉะนั้น การภาวนานะครูบาอาจารย์ที่ท่านภาวนาท่านจะมีประสบการณ์อย่างนี้ การขุดคุ้ยหากิเลสนี้เป็นงานอย่างหนึ่ง จำไว้นะ จำไว้ให้คือนะ

“การขุดคุ้ยหากิเลสเป็นงานอย่างหนึ่ง การพิจารณาฆ่ากิเลสเป็นงานอีกอย่างหนึ่ง”

เวลาเราทำจิตสงบแล้วนี่จิตเราสงบแล้ว ไม่มี ว่างหมดเลย แล้วคนติดกันแค่นี้ นี่ความสงบระงับ ความว่างเป็นนิพพาน ทุกอย่างเป็นนิพพาน นี่ไม่ขุดคุ้ยหากิเลส การขุดคุ้ยหากิเลสเป็นงานอย่างหนึ่งนะ กิเลสมันอยู่ที่ไหน? กิเลสมันอยู่ที่ไหน? คุณเฝ้ามองไปในทะเลนะเราจะเห็นเลยทะเลนี้ราบเรียบหมดเลย แต่สัตว์น้ำในทะเลมหาศาล สัตว์น้ำในทะเล

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตมันสงบแล้วทะเลราบเรียบหมดเลย แล้วทำอะไรต่อล่ะ? ทำอย่างไรต่อ? อ้าว ปลาให้วิ่งมาชนเราหรือ? เห็นไหม การขุดคุ้ยหากิเลส จิตสงบแล้วต้องฝึกหัดออกใช้ปัญญา การฝึกหัดใช้ปัญญา ใช้ปัญญาในอะไร? ในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม ถ้ามันฝึกหัดใช้ปัญญา ถ้ามันยังจับต้องสิ่งใดไม่ได้ก็ฝึกหัดใช้ปัญญา ปัญญาในการดำรงชีวิต ปัญญาในการประพฤติปฏิบัติเขาเรียกว่า “ปัญญาอบรมสมาธิ”

ปัญญาอบรมสมาธินี้ฝึกหัดใช้ปัญญา จนให้ปัญญานี้เข้มแข็ง ปัญญานี้มีความชำนาญ พอมีความชำนาญขึ้นไปมันฝึกหัดบ่อยครั้งนะ ในชีวิตเรา ชีวิตเรานั้นคืออะไร? ชีวิตเรานั้นก็ปกคลุม มันมีจิต มีจิตนี้มันปกคลุมด้วยอวิชชา นี่ถ้ารู้มันไปเรื่อยๆ ฝึกหัดไปเรื่อยๆ มันต้องฝึกหัดอย่างนี้มันถึงจะเป็นขึ้นมา เหมือนนักมวย นักมวยตั้งแต่ต้นนักมวยฝึกหัดขึ้นชกตามงานวัด พอฝึกหัดขึ้นชกตามงานวัดแล้ว พอมีชื่อเสียงขึ้นมาก็ชกในเวที

ภูธร พอชกในเวทีภูธรเสร็จแล้วก็ชกในเวทีเมืองหลวง พอชกเสร็จแล้วก็ไปชกต่างประเทศ ไปชิงเข็มขัด

นี่ก็เหมือนกัน ฝึกหัดใช้ปัญญา เห็นไหม เราฝึกหัดใช้ปัญญาของเรา ปัญญาในชีวิตนี้ เราบวชมาเป็นพระ เราเป็นนักปฏิบัติ นี่เราบวชมาทำไม? เราเห็นคุณ เห็นโทษอย่างไร? ความเป็นอยู่เป็นอย่างไร? พิจารณาอย่างนี้มันจะละเอียดขึ้นมาเรื่อยๆ ละเอียดขึ้นมาจนจิตมันมีหลักมีเกณฑ์ของมันนะ พอมันพิจารณาละเอียดเข้าไป เดียวมันจะได้ตัวตนของมัน

ตัวตนคืออะไร? ตัวตนคือกิเลสเป็นนามธรรม กิเลสมันคืออะไร? กิเลสมันใช้น้ำหนักอย่างไร? กิเลสมันมีรูปร่างรูปลักษณะเป็นอย่างไร? กิเลสของมันเป็นอนุสัย มันนอนเนื่องมากับความคิด เวลามันไหลไป เห็นไหม อนุสัยมันนอนเนื่อง ความรู้สึกนึกคิดนี่กิเลสมันร่วมมาด้วย แล้วมันร่วมมาด้วยมันไปชอบใจสิ่งใด? ไม่มีใครรักคนอื่นเท่ากับตัวเอง ความผูกพัน ความรักตนเองนี่อันดับหนึ่ง แต่มันปิดบังไว้นะ รักฝ่ายตรงข้ามใจหญิงก็รักชาย ชายก็รักหญิง แต่ความจริงมันรักตัวมันเอง ลึกๆ มันรักตัวเองมัน เพราะมีเรามันถึงมีเขา

นี่พอหยาบๆ มันเห็นได้หยาบๆ ใจ มันไม่เห็นลึกๆ หรอก ถ้าละเอียดๆ เข้าไป ถึงที่สุดแล้วนะภวาสวะ ตัวภพนะ ตัวภพ ตัวเฉยๆ อยู่ นั่นแหละกิเลสอันละเอียดที่สุดเลย ตัวจิต จิตเดิมแท้นั้นแหละ เพราะตัวมันเองมันก็มีพลังงานในตัวมันเอง แล้วจะทำลายอย่างไรจะให้มันพ้นจากพลังอันนั้นไป

ฉะนั้น เขาถามว่า

ถาม : แล้วจะอย่างไรต่อไป? เคยพิจารณาได้ไง จิตมันเคยพิจารณาความตาย แล้วมันรวมลง ภavanaแล้วติดใจมาก

ตอบ : ฉะนั้น ทำจิตให้รวมลงแล้วหลายครั้ง แต่ทำไมมันถึงไม่ยอมพิจารณาล่ะ? มันจะยอมพิจารณาอย่างไรล่ะ? การพิจารณาอย่างนั้นมันเป็นอำนาจาสนา ศัพท์ของเราเราใช้คำว่า “สัมพล่น”

คนเรามีโอกาสสัมผัสกันหลายๆ คนนะ เวลาสัมผัสหมายถึงว่าจิตมันสงบ หรือจิตมันมีความรู้สึกนึกคิด มันคิดถึงเรื่องความตาย คิดถึงชีวิตเรานี้มันเศร้า มันเหงา มันหงอยนั่นแหละ แล้วอู้อู ฟังใจมาก อยากได้ออย่างนี้อีก อยากได้ออย่างนี้อีก คราวนี้ไม่ได้แล้ว คราวนี้ก็เลสมันรู้ทันแล้ว พอจะคิดเรื่องนี้มันชักไปเรื่องอื่นเลยนะ อย่าคิดเรื่องนี้เลย เรื่องนี้ไม่ดีหรอก เราอยากจะสร้างปราสาท ๓ หลังกันดีกว่า เราอยากจะไปดาวอังคาร โอ๊ย มันชักออกข้างนอกเลย พอจะเข้ามานี้มันเข้ามาอยาก แต่ถ้าเราฝึกหัด เห็นไหม พอจิตสงบแล้วฝึกหัดใช้ปัญญา ฝึกหัดใช้ปัญญา

ต้องฝึกหัดนะมันไม่มาเองหรอก ส่วนใหญ่คนปฏิบัติเขาบอกศีล สมาธิ ปัญญา จิตสงบแล้วปัญญาก็เกิดขึ้นเอง ปัญญามันจะเกิดจากสมาธิ เกิดจากสมาธิ ปัญญาที่เกิดจากสมาธิคือปัญญาอบรมสมาธิ มันไม่ใช่ปัญญาฆ่ากิเลส ปัญญาอบรมสมาธิ ปัญญาเหมือนกับเรานี้ นักกีฬาที่ต้องมีวินัยกับตัวเอง ใครมีวิชาชีพสิ่งใดก็ต้องมีกฎกติกา กับตัวเอง เพื่อให้ตัวเองมีหลักมีเกณฑ์

การปฏิบัติมันก็มีปัญญากับตัวเอง ปัญญาอบรมสมาธิคือควบคุมตัวเองใจ ศีลต้องบริสุทธิ์ เราอย่าไปอยู่ในที่คนพลุกพล่าน เราต้องอยู่ที่ที่สงบสงัด นี่ปัญญาอย่างนี้คือปัญญาอบรมสมาธิ แต่พอคนไม่เข้าใจก็ว่าปัญญาอย่างนี้คือปัญญาฆ่ากิเลส ฆ่ากิเลสเพราะอะไร? เพราะรักษาใจให้สงบได้ไง เออ จิตสงบนี้เป็นนิพพาน แต่ความจริงคือปัญญาอบรมสมาธิ แต่ถ้ามันเป็นปัญญาที่จะเกิดชำระกิเลสนะ โสคาปัตติมรรค สกิทาคา มิมรรค อนาคามิมรรค มรรค ผล นิพพาน

มรรค ผล นิพพานนี้มันเป็นธรรมเหนือโลกนะ ธรรมเหนือโลก นี่ธรรมของเรา ธรรมอยู่ในโลก ธรรมในโลกหมายถึงว่าคุณงามความดีของปุถุชน คุณงามความดีของโลกคือมันเวียนตาย เวียนเกิดในวัฏฏะ แต่ที่เราทนกระแสกันนี้เราจะหนีออกจากวัฏฏะ การที่จะหนีออกจากวัฏฏะ เราจะใช้ปัญญาอย่างนี้ พุทธกรรมอย่างนี้ ความเป็นอยู่อย่างนี้ มาชำระกิเลสได้ไหม? เพราะเราเกิดมากับกิเลสไง

เช่น เราเป็นโจร เราเป็นโจรนี้เราจะจับโจรไหม? เราเป็นโจรเราก็อยู่กับโจรใช่ไหม? เราอยู่กับโจร อยู่กับโจรเราก็ต้องหาประโยชน์จากโจรใช่ไหม? ในเมื่อเราอยู่ได้อำนาจของกิเลส เราจะฆ่ามันไหม? เราจะทำลายกิเลสไหม? กิเลสมันมีอำนาจเหนือเรา มันพาให้เราเกิดมา มันพาให้เราเกิด เราตายอยู่ที่นี่เราจะทำลายมันไหม? แล้วเรามีความคิด

อยู่ในอำนาจของกิเลส เห็นไหม นี่โลกียปัญญา ปัญญาของกิเลส แต่ถ้าจะเกิดโลกุตตรปัญญา ปัญญาที่จะฆ่ากิเลส ปัญญาที่เหนือกิเลส

นี่เราเป็นโจร เราอยู่ในชุมชนของโจร แต่เรามีความสำนึกผิด ถ้าเราทำความชั่วอย่างนี้ เราเที่ยววิ่งปล้นชิงทรัพย์เขาอยู่อย่างนี้ เราจะเกิดบาปอกุศล เกิดในชาติหน้า เกิดในชาติต่อไปเราต้องไปเป็นสัตว์เดรัจฉาน ไปเป็นสัตว์ ต้องใช้สิ่งที่เราไปข่งชิงเขามา ถ้ามันมีความรู้สึกนึกคิดมันก็เริ่มสลดใจ พอเริ่มสลดใจ เราเป็นโจร เราอยู่กับชุมชนโจร เราจะทำตัวอย่างไรให้ออกจากชุมชนนี้ ให้ออกจากอิสระ

นี่เราทำความสงบของใจเข้ามา ถ้าใจมันสงบเข้ามา กลับมาเป็นมนุษย์ มนุษย์ที่เป็นดีหรือชั่ว ถ้ามนุษย์เป็นดีหรือชั่ว แล้วเราทำดีของเรา นี่โลกุตตระ จากโลกียปัญญา มันเป็นโลกียปัญญา ถ้าจิตเรากลับมาสงบแล้ว เราใช้ปัญญาของเรา เราจะออกโลกุตตรปัญญา โลกุตตรปัญญาคืออะไร? โลกุตตรปัญญาคือการรื้อค้นในการผูกพันกับตัวเองใจ

จิตมันคิดในอะไร? จิตมันคิดในกาย ในเวทนา ในจิต ในธรรม ถ้ามันมารื้อค้นมันมาปลดปล่อย ปลดปล่อยความผูกพันของจิตที่มันผูกพันกับกาย เวทนา จิต ธรรม นี่ใจโลกุตตรธรรม แต่โลกียธรรมนะ โลกียธรรม เห็นไหม อู๋ ปัญญานี้เลอเลิศ ปัญญานี้เก่งกล้าสามารถ นั่นเป็นปัญญาโลกๆ นะ ถ้าปัญญาโลกุตตรธรรมนี่กลับมา

นี่เขถาม เพราะคำถามว่า

ถาม : หลวงพ่อ จะพิจารณาอย่างไร? จะทำอย่างไรช่วยบอก เพราะมันเคยทำได้ แล้วอยากทำได้อีก

ตอบ : เคยทำได้ นี่สิ่งนั้นคือสัมพล่น คือสิ่งที่เรามีอำนาจวาสนามา ดินะ เป็นการยืนยันที่เราได้รู้ ได้เห็น ที่นี้เราปฏิบัติไป เราได้รู้ ได้เห็นแล้วมันถึงเทียบได้ สิ่งต่างๆ มันพิจารณาของมันเอง พิจารณาถึงความตายแล้วมันมีความสงบ มันมีการปล่อยวาง เห็นไหม อันนั้นแหละเวลาประสบการณ์ เวลาธรรมมันเป็นแบบนั้นแหละ แต่เวลามันเป็นโลกียะ มันเป็นความคิดจากกิเลส มันถึงหยาบไข่มุขไหม? เราถึงได้อยากได้ออย่างนั้นอีก ถ้าอยากได้ออย่างนั้นอีกเราก็ต้องยกจิตเราขึ้น แล้วฝึกหัดขุดคุ้ยหาให้เจอ ขุดคุ้ยหาของเราเอง

นี่สมัยพุทธกาลนะ เวลาพระออกพรรษาแล้วก็จะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ไปขออุบายนี้แหละ คนนั้นก็ไปรายงานอย่างนั้น ผิดอย่างไร? ทำอย่างไร? องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะคอยชี้แนะ จะคอยบอกอุบาย มันก็มีช่องทางไปได้ ในปัจจุบันนี้ ในวงกรรมฐานเรา สมัยก่อนจะมีหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เวลาออกพรรษาแล้วนี่ครูบาอาจารย์จะไปหาหลวงปู่มั่น นี่จะเอาประสบการณ์ เอาการปฏิบัติของเราไปรายงานท่าน แล้วท่านก็จะคอยเทศน์ คอยชี้ คอยนำ คอยบอกไป แต่ในปัจจุบันนี้ใครจะเชื่อใครล่ะ? มันมีแต่หมูหัน

หมู่นี้เวลาเขาจะหันเขาเลียบกันมัน แล้วเขาก็หมุนนะ อย่าง นี่มันจะหันแบบหมูหัน มันไม่หันแบบการประพฤติปฏิบัติ แล้วเราจะเชื่อใครล่ะ? ฉะนั้น คำว่าเราเชื่อใคร? เรามีครู มีอาจารย์นะ ท่านจะคอยชี้นำอย่างนี้ เราปฏิบัติไปเราจะมีช่องทาง ฉะนั้น ถ้าอย่างนี้เราจะต้องยึดหลักของเรา หลวงตาท่านสั่งไว้ประจำ เวลาท่านพูดกับพระนะ

“อยู่กับผู้รู้ อยู่กับพุทธโธจะไม่ผิด จะทำอะไรก็แล้วแต่อย่าทิ้งผู้รู้นะ อย่าทิ้งหัวใจของเรา อย่าทิ้งผู้รู้ อย่าทิ้งพุทธโธ เกะตรงนี้ไว้ อย่างไม่รู้ไม่เสียหาย”

นี่ถ้าไม่เสียหาย เรายึดหลักนี้ไว้ แล้วเราปฏิบัติไป แล้วถ้ามีปัญหาอย่างไรถามมาใหม่ ถ้ามีปัญหานะ ถ้าเป็นนักปฏิบัติ ปฏิบัติจริงนะ ขอให้ปัญหาจริงแล้วถามมา ถามมา

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าปฏิบัติ จู๋ๆ พิจารณาความตายไปแล้ว ดีแล้ว นี่มันเป็นอดีตไปแล้ว แล้วในปัจจุบันจะรอให้มันมาเอง จะรอให้มันวิ่งมาจนเราไม่มีหรือ จะรอให้ปลาวิ่งมาจนเราเป็นไปไม่ได้หรือ เราจะต้องฝึกหัด จิตสงบแล้วรำพึงถึงความตาย รำพึงถึงกาย รำพึงถึงเวทนา รำพึง รำพึงในสมาธิ จิตสงบแล้วดึงมันออกทำงาน ถ้ามันทำงานมันจะได้ใช้ปัญญา ใช้ปัญญาแล้วมันจะได้ผลอย่างนี้ มันจะไม่เกิดเอง

ข้อ ๘๒๘. เนาะ

ถาม : ๘๒๘. เรื่อง “เข้าใจเรื่องธาตุลม” (วันนั้นตอบเขาไปนะ)

กราบนมัสการหลวงพ่ोज้าค่ะ ขอบพระคุณหลวงพ่อบอกๆ หลวงพ่อบอกได้ชัดเจนมาก โยมได้รับฟังแล้ว เข้าใจแล้วค่ะตรงเรื่องของลม และไม่ได้กล่าวโทษหลวงปู่ลี หรือครูบาอาจารย์องค์ใด เพียงแต่โยมติดขัดในการภาวนา เพราะโยมปล่อยให้เข้าศึก

เข้าบ้านตลอดเวลา หลงโงะตั้งนานเพราะมัวแต่ดูลมเข้า-ลมออกภายในกาย แทนที่จะอยู่เฝ้าที่ประตู เข้าใจแล้วละ ตาสว่างจริงๆ และโยมก็จะนำมาปฏิบัติต่อไปละ

ส่วนตรงเรื่องจิตส่งออกโยมเคยเป็นบ่อยมาก เข้าใจว่าเป็นกระแสความไวของจิต และความแรงที่มากกระทบต่อชั้นจันเกิดเวทนาในหรือเวทนานอก เพราะบางทีมีคนเขานึกถึงโยม โยมก็จะมีอาการแปลกๆ หรือบางทีก็ได้ยินเสียงหรือได้กลิ่น จนบางทีรู้สึกว่าจะไม่รู้ตัวเองเป็นปกติหรือเปล่า แต่ก็พยายามไม่ให้ค่ากับสิ่งเหล่านั้น

โยมคิดใจที่หลวงพ่OMETดาคอบปัญหาให้เร็วทันใจ อันนี้ไม่ใช่ปัญหา แต่เขียนมาเล่าให้หลวงพ่อฟัง และก็เขียนมากราบขอพระคุณหลวงพ่อที่เมตตาเจ้าค่ะ เพราะโยมมัวแต่ไปกินดินโป่ง เลยไม่รู้เรื่องอะไรกับเขา ฟังจะมาเปิดเจอหลวงพ่อเมื่อเดือนนี้เอง และก็ฟังทุกวัน รู้เลยว่าถูกจริต เพราะสิ่งที่หลวงพ่อเทศน์มาทั้งหมด ถึงแม้โยมจะภวานาไม่เป็น แต่ก็พอฟังและเข้าใจง่ายต่อหลักการปฏิบัติละ กราบนมัสการ

ตอบ : นี่เขาเขียนมา เห็นไหม ว่าเขาไปกินดินโป่งอยู่ตั้งนาน อะไรมันกินดินโป่งละ? นี่ไปกินดินโป่งอยู่ตั้งนาน ฟังมาเจอเมื่อเดือนนี้ก็ยังมีดี ฉะนั้น ปัญหามันเคลียร์ไปแล้ว เรื่อง “ธาตุลม” ที่นี้เขาเขียนมาขอบคุณ

ฉะนั้น เขาบอกว่ามันมีประเด็นหนึ่ง ประเด็นที่ว่า

“ไม่ได้กล่าวโทษหลวงปู่สีหรือครูบาอาจารย์องค์ไหน เพียงแต่ว่าโยมคิดการภวานา”

ก็ไม่ได้โทษ เพียงแต่ว่าเราต้องยกไว้ใจ เราจะยกครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าครูบาอาจารย์ของเราเป็นองค์ที่เราลงใจ แต่ถ้าครูบาอาจารย์ของสังคม ถ้าเขาสั่งสอนกัน เราไม่ลงใจ เราก็จะไม่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับ เพียงแต่เราพยายามจะพูดถึงว่าครูบาอาจารย์ของเราเห็นไหม เช่นหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น หลวงปู่ขาว หลวงปู่แหวน หลวงปู่คำดี หลวงปู่ดื้อ หลวงตาท่านพูดประจำ

“นี่คือพระอรหันต์ทั้งนั้น ถ้าพระอรหันต์นี้คำสอนของท่านไม่ผิดหรอก แต่พวกเราฟังแล้วตีความผิด”

ฉะนั้น เวลาวันนั้นเขียนมาถึงหลวงปู่ลิ เราจะตัดออกก็ได้ ส่วนใหญ่แล้วคำถามจะมีระบุถึงครูบาอาจารย์ที่เขาเอาประสบการณ์นั้นมา เราจะยกหมดแหละ เราจะไม่พูดถึง ที่นี้เพียงแต่วันนั้นพูดถึงหลวงปู่ลิ เห็นไหม ว่าศึกษาตามแนวทางหลวงปู่ลิ หลวงปู่ลิ วัดโคศการามนะ แล้วมีอาการอย่างนี้ๆ เราเห็นว่าหลวงปู่ลิท่านสอนถูกต้องอยู่แล้ว เพียงแต่ว่าเราจะเข้าใจถึงสัจจะความจริง แล้วปฏิบัติได้ตามนั้นไหม?

ฉะนั้น เราถึงบอกยกหลวงปู่ลิไว้ก่อนไง เพราะถ้าอ่านอย่างนั้นแล้วไม่ได้พูดเป็นประเด็นไว้ คนก็จะเข้าใจว่า เห็นไหม คนจะเข้าใจว่า ที่เราพูดประเด็นนี้กลัวคนเข้าใจว่า เพราะบอกว่าปฏิบัติตามหลวงปู่ลิ แล้วผลออกมามันเป็นอย่างนี้ๆ มันผิดใจ มันผิดหมายความว่าเราปฏิบัติไปแล้วเราเข้าไปเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับลม เพราะลมมันเป็นอากาศ เราอาศัยสิ่งนั้นเกาะไป เหมือนเด็ก เด็กนี้มันจะฝึกหัดเดิน เขาจะมีแนว มีรั้ว มีสิ่งใดให้เด็กเกาะหัดเดินไป พอเด็กมันเดินเป็นแล้ว มันไม่เกาะรั้ว มันทิ้งรั้วเลย นี่มันจะเดินของมันเป็น

นี่ก็เหมือนกัน คำแนะนำของครูบาอาจารย์เรา มันเป็นแค่ให้เราเกาะฝึกหัดใจเราไป ถ้าเราฝึกหัดไปมันก็จบใช่ไหม? ฉะนั้น สิ่งที่ยอมรับที่เขาเขียนมาว่าเขาไม่ได้กล่าวโทษหลวงปู่ลิ เราก็ไม่ได้กล่าวโทษ แต่พอมันเป็นประเด็นขึ้นมาเราก็จะพูดให้เห็นว่าหลวงปู่ลิ พูดถึงครูบาอาจารย์ของท่านล่วงไปแล้ว แล้วท่านทำธุระของท่านสำเร็จไปหมดแล้ว ท่านจะไม่มีได้ผลดี ผลเสียไปกับพวกเราหรอก ท่านจะไม่มีมาได้มาเสียอะไรกับเรา แต่เราต่างหาก พวกเราต่างหากอาศัยแนวทาง ร่องรอยจารึกของครูบาอาจารย์ แล้วฝึกหัดตนเอง

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน เป็นพระอรหันต์ท่านนิพพานไปแล้วแหละ แต่ธรรมและวินัยวางไว้ให้พวกเราเดิน ที่นี้พวกเราเดินพวกเรามีกิเลสใจ พอเรามีกิเลสเราไม่เข้าใจ พอเราไม่เข้าใจเราก็อำนาจแล้วมันเป็นอย่างนั้นๆ นี่ประเด็นอย่างนี้เรามานำพูดให้เห็นเท่านั้นเอง กรณีนี้เราก็ไม่ได้ว่าโยม เพราะเราเข้าใจว่าโยมก็หวังดี แต่ที่นี้ความหวังดี เหมือนเรานี้เหมือนเด็ก เด็กนี้เห็นผู้ใหญ่พูดอย่างใดผู้ใหญ่ทำอะไรมันจะทำตามนะ สังเกตได้เล็กๆ นี่มันอยากจะเล่นเป็นผู้ใหญ่ แต่พอมันเป็นผู้ใหญ่แล้วมันจะเป็นเด็ก คือมันไม่ทำงาน เวลาเป็นเด็กๆ อยากรู้เล่นเป็นผู้ใหญ่จะรับผิดชอบเป็นผู้ใหญ่หมดเลย พอเป็นผู้ใหญ่แล้วมันไม่เอาแล้ว มันไม่เอา

อันนี้ก็เหมือนกัน นี่เรอบอกว่าครูบาอาจารย์เหมือนผู้ใหญ่ เราก็อาจจะทำอย่างนั้นๆ แต่จริงๆ พอเราไปทำแล้วมันไม่เป็นอย่างนั้นไง มันไม่เป็นอย่างนั้นเราต้องวางของครูบาอาจารย์ไว้ก่อน แล้วเราพยายามประพฤติปฏิบัติไป ถ้าปฏิบัติแล้ว พอจบแล้วมันก็จบอย่างนี้ ทำไปเรื่อยๆ เพราะคำบริกรรมเป็นที่เกาะของใจ

นี้กรรมฐาน ๔๐ ห้อง วิธีการ ๔๐ วิธีการให้เราเกาะ ให้ใจได้เกาะ เพราะใจนี้เป็นนามธรรม ไม่อาศัยสิ่งใดเกาะไว้มันจะทรงตัวมันไม่ได้ ต้องอาศัยสิ่งนี้เกาะ พอเกาะๆ จนมันทรงตัวได้นะ พุทฺโธ พุทฺโธ พุทฺโธ จนมันปล่อยพุทฺโธหมด มันเป็นตัวมันเอง พุทฺโธกับเนื้อพุทฺโธ เหมือนชื้อกับตัวเรา นี่ทุกคนมีชื้อนะ เวลาไปไหนต้องเซ็นชื้อหมดแหละ แต่ไอ้ลายเซ็นนี้กินไม่ได้หรอก ไอ้เรานี้ได้กินหรือไม่ได้กิน เราได้กิน นี่รู้ตัวเอง

นี่ก็เหมือนกัน พุคถึงถ้าเขาบอกว่าเขาซึ่งใจมาก ก็ถือว่าเป็นประโยชน์ ถ้าเป็นประโยชน์ก็จบเนาะ เป็นประโยชน์ก็จบ แล้วอย่างที่ว่านี่พิจารณาไป คำว่าไปกินดินโป่งอยู่นาน เดียวนี้ฟังแล้วเข้าใจ ครูบาอาจารย์ท่านบอกว่า “มันเป็นกาลามสูตร อย่าเชื่อ อย่าเชื่อว่าเป็นอาจารย์เรา อย่าเชื่อว่ามันถูกต้องและไม่ถูกต้อง อย่าเพิ่งเชื่อ ให้ประพฤติปฏิบัติก่อน ปฏิบัติขึ้นมาตามความเป็นจริง แล้วเราจะรู้จริง”

อย่าเพิ่งเชื่อสิ่งใดง่าย ๆ นะ ถ้าเราไม่เชื่ออะไรง่าย ๆ เราก็จะไม่เสียหายง่าย เรารักษาดัวเราไว้ อย่าเพิ่งเชื่อสิ่งใด เราต้องทำตัวเราให้เป็นประโยชน์ก่อน ถ้าเป็นประโยชน์แล้วนะให้ภavana เพราะภavanaไปแล้วเป็นปัจจุตัง เสาหลักปักลงไปดิน ๔ ศอก โผล่จากดินขึ้นมา ๔ ศอก ลมจะพัด พายุจะกระหน่ำขนาดไหน เสา นั้นจะมั่นคง นี่ก็เหมือนกัน เราปฏิบัติแล้วเรารู้ เราเห็นของเรานะ ลมมันจะแรงขนาดไหน ไอ้ความเห็นจริงอันนั้นมันจะมั่นคงของเรา

นี่ปัจจุตัง พุทธศาสนาคำคัญตรงนี้ สำคัญในการประพฤติปฏิบัติให้เห็นตามความเป็นจริง แล้วเราจะได้ประโยชน์

ข้อ ๘๒๕. นะ

ถาม : ๘๒๕. เรื่อง “ปรากฏการณ์ดวงสว่างคืออะไรกันแน่?”

นมัสการหลวงพ่อก็เนื่องจากมีปรากฏการณ์ที่เกิดกับโยมอย่างหนึ่ง คือกราบเรียนถามมายังหลวงพ่อ โดยโยมไม่เคยกราบหลวงพ่อด้วยตนเองที่วัด หากมีโอกาสดังจะได้มา โยมอยู่เชียงใหม่ (เขาวานะ)

กรณีหนึ่งมันเห็นแสงสว่าง เขาเห็นแสงสว่างบนเนินเขา โดยเฉพาะชาวบ้านจะเห็นกันบ่อย โยมได้ฟังจากชาวบ้าน อีกกรณีหนึ่งเพื่อนของโยมบ้านเขามองเห็นคอยสุเทพได้ชัดเจน คอยสุเทพอยู่ทางทิศตะวันตก วันหนึ่งเขามองเห็นเป็นพระอาทิตย์ ๒ ดวง เขาบอกว่าทำไมมี ๒ ดวง ประเดี๋ยวหนึ่งก็หายไป จึงเข้าใจว่าดวงพระธาตุ เขามายถึงว่าพระบรมสารีริกธาตุแสดงให้เห็น

ปรากฏการณ์ที่บ้านของโยมคือวันหนึ่งประมาณตี ๔ ตี ๕ เคนจกรรมอยู่ภายในบริเวณบ้าน โยมเห็นดวงสว่างเคลื่อนมาให้เห็นในระดับเหนือรั้วบ้าน ห่างจากโยมประมาณ ๑๕ เมตร แล้วก็เคลื่อนที่ไปทางซ้ายกลับด้านไม่ไป

บ้านโยมอยู่ห่างจากเมืองเชียงใหม่ไปทางทิศตะวันออกประมาณ ๑๐ กิโลเมตร ไม่ไกลจากบ้านโยมประมาณ ๔ กิโลเมตรจะมีวัดพระธาตุอยู่บนคอยเล็ก ๆ มีพระเกศาธาตุขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรจุอยู่ เป็นไปได้หรือไม่ว่าจะเป็นดวงสว่างของพระธาตุจากวัดนั้นมาปรากฏให้เห็น โยมสงสัยว่าจะเป็นดวงไฟจากยานอวกาศของมนุษย์ต่างดาวหรือเปล่า โยมขอกราบเรียนถามหลวงพ่อ หลวงพ่อมีความเห็นอย่างไรเกี่ยวกับเรื่องดวงสว่างที่โยมยกมาถามนี้ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ตอบ : อันนี้ดวงสว่าง ความเห็นเป็นดวง เป็นอะไรต่างๆ ถ้าพูดถึงเป็นไสยศาสตร์ เห็นไหม ถ้าเป็นไสยศาสตร์นะ ไสยศาสตร์มันก็มีเรื่องคุณไสย เรื่องทำกำลังของจิตให้เป็นดวง เป็นอะไรนี้เขาทำได้ อย่างเช่นที่หลวงตาท่านเล่าบ่อยเรื่องชีเสื่อ การชีเสื่อพวกไสยศาสตร์นี่เขาจะเพ่งของเขา เขาจะสวดมนต์ของเขา ร่ายมนต์ของเขา เขาเรียกเสื่อมาชีได้ นี่ไสยศาสตร์มันมี

ฉะนั้น จะบอกว่าดวงนี่ถ้าเป็นไสยศาสตร์ เห็นไหม เป็นพวกผีปอบ พวกสิ่งนี้มี เราเคยเห็น เราเคยเห็นอย่างนี้มิ แล้วเราเคยคุยกับเขาด้วย บางคนเราก็เคยคุยกับเขา สิ่งนี้เป็นเรื่องไสยศาสตร์ แต่ถ้าเป็นเรื่องพระธาตุ เรื่องพระธาตุ เรื่องต่างๆ มันเป็นเรื่องหนึ่ง ฉะนั้น จิตที่มันซ้อนกันอยู่ ดุลิกามภพ รูปภพ อรูปภพ

กามภพ เห็นไหม สิ่งที่ตั้งแต่เทวดาลงมา พวกนี้พวกเสพกาม รูปภพ นีรูปลาน อรูปภพ พวกพรหม นี่แล้วมันซ้อนกันอยู่นี่ใครเห็น? เวลาจะไปเที่ยวสวรรค์กัน ขึ้นไป ในอวกาศไม่เจอหรอก ไม่มี แต่ในมิตินะ พอทำจิตเข้าไปเป็นสัมมาสมาธิ จิตเป็นกลาง นี่ ตรงนี้มันจะไปไหนล่ะ? มันพลิกไปได้หมดแหละ เห็นไหม เขาเข้าไปในลับแล เขาเข้าไปในอะไร นี่สิ่งที่เขาทำของเขาได้ จะบอกว่าสิ่งที่เขาทำได้มันต้องมีความเป็นจริงรองรับ คือมีภพ มีสถานที่แบบนั้นจริงๆ แล้วจิตของเราเข้าได้หรือเข้าไม่ได้ อันนี้เป็นความจริง อันหนึ่งนะ นี่พูดถึงสามโลกธาตุ

ฉะนั้น พอสามโลกธาตุ นี่เป็นสิ่งที่มันเป็นสถานที่ เป็นภพ เป็นที่อยู่อาศัย แล้วจิตนี้ จิตนี้เป็นกลาง แล้วมันหมุนไป ฉะนั้น ในประวัติหลวงปู่มั่น หลวงปู่มั่นบอกว่าตอนอยู่ที่ เชียงใหม่ เห็นไหม นี่เชียงใหม่ พวกเทวดา พวกต่างๆ มาฟังเทศน์หลวงปู่มั่นก็คักไป หมดเลย บนเชียงใหม่ แต่พอมาภาคอีสานท่านบอกว่าพวกเทวดา พวกอะไรนี่มาฟังเทศน์ เหมือนกัน แต่จำนวนน้อยลง จำนวนน้อยลง ฉะนั้น มันเป็นสถานที่ใด สถานที่ไหนเป็น มงคล สถานที่ที่ไหนเป็นป่า เป็นเขานี้มันจะมีของมัน อันนี้ยกไว้เรื่องสถานที่ก่อน ถ้ายัง พูดไปๆ นะ เดี่ยวไอ้คนพูดมันก็จะงง เดี่ยวคนพูดมันจะงง แล้วมันจะงงไปใหญ่เลย

ฉะนั้น สิ่งที่ว่าเห็นเป็นพระบรมสารีริกธาตุ มองขึ้นไปบนดอยสุเทพ นี่ใครเห็น ใครไม่เห็นมันก็เป็นเฉพาะบุคคลนะ แล้วถ้าเราเห็นนี่นะ ส่วนใหญ่แล้วจะเห็นวันพระ วันโกน ถ้าวันพระ วันโกนอันหนึ่ง แล้วผู้ที่ปฏิบัติอยู่ในป่า คนที่มีอำนาจวาสนาบารมีเขาก็เห็นของเขาเหมือนกัน บางคนถ้าเขาเห็นของเขา เขารู้ของเขา แต่ถ้าคนไปกัน ๒ คน เห็นคนหนึ่ง คนหนึ่งไม่เห็นนะ คนที่เห็นเขาจะไม่พูดให้คนที่ไม่เห็นมาได้ถึงกัน

นี่อำนาจวาสนาของคนมันไม่เหมือนกันไง แม้แต่มองไปในสถานที่เดียวกัน คนหนึ่งมองเห็น คนหนึ่งมองไม่เห็นอย่างนี้ก็มิ อย่างนี้ก็มิใช่ เปรียบเทียบของคนมันไม่เหมือนกัน ฉะนั้น อย่างที่ว่านี่ถ้ามองขึ้นไปบนดอยสุเทพเห็น แล้วเดี๋ยวก็หายไป นี่เห็น แล้วเราก็เก็บไว้เป็นวาสนาของคน แต่ถ้าเป็นเรื่องของโยมล่ะ? เรื่องของโยมบอกว่า

ถาม : อยู่ที่บ้าน แล้วกลางคืนเดินจงกรมอยู่ เห็นดวงสว่างลอยห่างจากบ้าน ประมาณ ๑๕ เมตร

ตอบ : เห็นดวงสว่าง เห็นไหม เห็นดวงสว่าง เวลาในประวัติหลวงปู่มี พระองค์หนึ่งประพาศปฏิบัติ เวลาจิตมันรวมลง นี่เวลารวมลง จิตรวมลง จิตจะรู้เห็นสิ่ง ต่างๆ มันทำให้อยากรู้ อยากเห็น แล้วมีวันหนึ่งจิตนี้รวมลง เห็นเป็นดวง เห็นเป็นดวง เหมือนพระจันทร์เลยแล้วลอยไป ลอยไป นี่พระองค์นั้นลุกขึ้นเดินตามดวงนี้ไป พอตาม ดวงนี้ไป ดวงนี้ก็ลอยสูงขึ้นๆ พระองค์นี้ได้ปีนต้นไม้เพื่อจะให้ไปจับดวงนี้ให้ได้ ดวงนี้ก็ ลอยขึ้นต้นไม้ไป ลอยขึ้นต้นไม้ไป พระนี้ก็ปีนขึ้นไป

นี่เดียวจะมีประเด็นหลายประเด็นมาก พอพระองค์นี้ปีนขึ้นไป พอปีนขึ้นไปถึง บนต้นไม้ เห็นไหม ดวงนั้นแสบหายไปเลย พระองค์นั้นร้องไห้ ร้องให้ตกใจใจ ตกใจ เวลาเห็นโทษมันแล้วตกใจมากเลย นี่พอตกใจมากร้องไห้ พอร้องไห้เสียงดังขึ้นมา พระ ที่อยู่ด้วยกันก็ออกมาดู แล้วค่อยๆ ปลอดภัยแล้วเอาลงมาจากต้นไม้

ฉะนั้น กรณีนี้หลวงตาจะเล่าเรื่องนี้บ่อย หลวงตาเล่าเรื่องนี้บ่อยเพราะอะไร? เพราะหลวงตาได้เห็นคนๆ นี้ด้วย คนๆ นี้เขาสึก ตอนที่เขาเป็นพระ เขากวนไปเขาจะรู้ เห็นอะไรแปลกๆ มาก สุดท้ายแล้วเขาสึกไป พอสึกไป วันที่หลวงตาไปพัก เขาอยู่ หนองคาย คนๆ นี้ก็มาราบ พระที่เห็นคนนี้ๆ คนที่เล่าให้ฟังนี้ ที่เอามาเขียน

ประเด็นคือหนึ่งจิตมันสงบแล้วเห็นดวง ถ้าเห็นดวงมันเป็นแต่ละบุคคลนะ ที่นี้ เห็นดวง ถ้าเห็นดวง เห็นไหม ถ้าเราเห็น เวลาจิตสงบแล้วเห็นให้ดึงเข้ามาที่ตัวเรา เวลา ไครจิตสงบมันจะเห็นเป็นดวง ดวงนี้จะลอยอยู่ข้างหน้าก็แล้วแต่ หรือจะวิ่งมาชนเราก็ แล้วแต่ นี่ถ้ามันส่งออกไปเราจะตามมันไป ถ้าเราดึงเข้ามามันจะอยู่กับเรา ดึงเข้ามาเป็น ตัวเรา พอมันเข้ามา พุทโธ พุทโธถ้าเห็นเป็นดวงนะ นี่น้อมใจใจ ใจนี้น้อมให้ดวงนั้น เคลื่อนเข้ามา เคลื่อนเข้ามาหาเรา ไม่ใช่ตามไป ให้เคลื่อนเข้ามาหาเรา เคลื่อนเข้ามาหาเรา เคลื่อนเข้ามาสู่เป็นเราเลย พอเป็นเราปั๊บมันก็จะมาสู่อย่างนี้ มันก็จบใจ แต่ถ้าเราออกไป นะจบเลย เราตามเขาไป

ฉะนั้น ดวงที่พระองค์ที่สึกไปนี้เห็นนะ นี่นั่งสมาธิอยู่เห็นดวงนั้น ลืมตาก็เห็น ดวงนั้นเคลื่อนไปก็ตามดวงนั้นไป ดวงนั้นลอยสูงขึ้นก็ปีนต้นไม้ขึ้นไป นี่ทำให้ตายได้นะ ถ้าดวงๆ นั้นลอยไปที่หน้าผา ลอยไปในที่หุบเหว แล้วถ้าเดินไปตกหุบเหวล่ะ? นี่มันเป็น โทษได้ไง มันเป็นโทษ พอมันเป็นโทษ นี่พอขึ้นต้นไม้แล้วดวงนี้หายไปก็ลงมาได้ ฉะนั้น สิ่งที่เป็นดวงต่างๆ ถ้าเป็นพระบรมสารีริกธาตุจะพาคนให้ไปประสบอุบัติเหตุ

ไหม? ถ้าเป็นพระบรมสารีริกธาตุต้องส่งเสริมให้คนๆ นั้นภาวนาดี ต้องส่งเสริมให้คนๆ นั้นทำสิ่งที่ถูกต้อง

นี่ถ้าเป็นสัมมาทิฐิ แต่ถ้าเป็น เพราะเราจะบอก เห็นไหม อย่างที่ว่า ถ้าเป็น กระสือ เป็นอะไรนี่มันก็เป็นดวงเหมือนกัน เราจะบอกว่าดวงนี้เราจะแยกอย่างไร ว่าดวงใดเป็นดวงพระบรมสารีริกธาตุ ดวงใดเป็นดวงแบบไสยศาสตร์ นี่เวลาคนภาวนาไปมันยังมีอีกนะ ที่เราภาวนากันเราต้องมีครูบาอาจารย์ไง เรามีครูบาอาจารย์ ครูบาอาจารย์แยกแยะตรงนี้ แต่ถ้าเราเห็นดวงของเรา เราจะเห็นพระจันทร์ อย่างเช่นพระจันทร์ยิ้มต่างๆ เราไม่ตื่นเต้น เราไม่ไปยุ่งมัน มันก็ไม่เสียหายอะไร แต่ถ้ามันเป็นเวร เป็นกรรมมันจะมีการกระทำ แล้วมันจะมีการต่อเนื่องกันไป พอต่อเนื่องไปนี่มันคล้อยตามไป มันจะเกิดผลเสีย

ฉะนั้น แต่ถ้าเป็นพระบรมสารีริกธาตุ มีพระพุทธรูปเราเห็นกันเยอะ แต่เห็นแล้วก็สาธุ นี่สาธุ เราเห็นแล้วก็คือเห็น นี่ไม่ไปตื่นเต้นแบบนั้น ฉะนั้น ดวงสว่าง ดวงสิ่งใด แต่ถ้าดวงอย่างนี้นะมันก็เหมือนที่หนองคายเนาะ เวลามันผุดมาจากแม่น้ำโขง เห็นไหม มันก็เป็นดวงเหมือนกัน ฉะนั้น เราจะเอาสิ่งใดเป็นเครื่องตัดสินใจ ที่นี้พอเครื่องตัดสินปั๊บนี้ส่งออก การส่งออกทั้งหมดเป็นสมุทัย ผลที่เกิด ผลของการส่งออกเป็นกิเลส แต่ถ้าย้อนกลับ ทวนกระแสกลับมาในหัวใจสิ่งนี้เป็นมรรค ผลของการที่เกิดจากมรรคคือเกิดปัญญาการชำระกิเลส

ผลของมรรค ผลของการทวนกระแสกลับมาในใจ ผลของการตามส่งออกไป การส่งออกเกิดจากสมุทัย ผลของมันคือทุกข์ ผลของมันคือการผิดพลาด แต่ถ้าเป็นมรรค เห็นไหม ทวนกระแสกลับมาในใจ ถ้าทวนกระแสกลับมาในใจ นี่ผลของมันเป็นมรรค ผลของมันเป็นการชำระกิเลส ผลของมันคือเอากิเลสของเรามาตีแผ่ นี่พูดถึงการปฏิบัติ นี่พูดถึงอริยสัจ

ฉะนั้น คำถามถามมาไง คำถามถามมา ถ้าปรากฏการณ์ของดวงสว่าง เพราะเราก็กเคยพูดถึงดวง เราก็กเห็นของเราเหมือนกัน เวลาอยู่ในป่าในเขานะ ตอนนั้นเห็นแต่พระจันทร์ กลางคืนพระจันทร์เต็มดวง ฉะนั้น การเห็นแล้วเราต้องแยกแยะ แยกแยะนะ เพราะใจเรามีกิเลส เพราะใจเรามีกิเลสเราต้องแยกแยะของเราว่าอะไรถูก อะไรผิด แต่

ทางเชียงใหม่ให้หลวงปู่มั่นท่านบอกไว้เทวดาเยอะมาก เทวดาก็เยอะ สรรพสิ่งก็เยอะในป่าในเขา

ฉะนั้น สิ่งที่เป็นชัยภูมิที่ดี สิ่งที่ต้องมีอยู่แล้ว แล้วอย่างที่โยมถามมาครั้งสุดท้าย บอกว่า “โยมสงสัยว่าจะเป็นดวงไฟของยานอวกาศมนุษย์ต่างดาว” นี่ไม่ต้องไปพูดถึงมันเลย อันนี้เราไม่ต้องไปพูดถึงเลย เราพูดถึงสิ่งที่ป็นวิญญะวน นี่กามภพ รูปภพ อรูปภพมันก็มีมหาศาลอยู่แล้ว ฉะนั้น อย่างนี้เป็นมนุษย์อวกาศมันเป็นเรื่องวิทยาศาสตร์ไปแล้วนะ นี่เราพูดถึงเรื่องธรรม

ฉะนั้น สิ่งที่เรารู้เราเห็นแล้วเราก็กว้างไว้ กลับมาที่พุทโธ กลับมาที่ประพฤติปฏิบัติ กลับมาที่ระงับความทุกข์ในหัวใจ แล้วเอาใจของเราให้ร่มเย็น แล้วประพฤติปฏิบัติของเรา ถ้าพ้นจากทุกข์ได้ นี่จะเป็นสมบัติของเรา เอวัง